

τον· ποῦ Δημόκριτος νὰ σὲ γελάσῃ, καὶ Ἡράκλειτος νὰ σὲ κλαύσῃ!» — Κατὰ τὸ 1836 ἔπηγεν εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ ν' ἀσπασθῆ ἡ ἱερὰ καὶ ἑνδοξὰ μνημεῖα τῶν προγόνων· σκοπὸν εἶχε ν' ἀποκατασταθῆ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ ν' ἀφήσῃ τὰ ὄσπᾶ του ἐκεῖ, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ μεγάλη τότε ζέσθη, ἔνεκα τῆς ἀπὸ τῶν δένδρων γυμνότητος τῶν Ἀθηνῶν, τὸν ἐβίασε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς Βλαχίαν· τῶνόντι ὁ Χρηστόπουλος ἠνοχλεῖτο πολὺ ὑπὸ τῆς θερμότητος τῆς κεφαλῆς του, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐξύριζεν ὅλην τὴν κεφαλὴν καὶ συχνάκις ἐκράτει αὐτὴν γυμνήν.

Ὁ μεγαλοφυῆς οὗτος ἀνὴρ σύγχρονος τοῦ σοφοῦ Κοραῆ, ἂν εἶχε τὰ μέσα νὰ ἐγκατασταθῆ εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Γαλλίας, βεβαίως ἤθελεν ὠφελήσει καὶ αὐτὸς τὴν Ἑλλάδα διὰ τῆς φιλολογικῆς τοῦ παιδείας· καταφυγὼν δυστυχῶς ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας εἰς τόπον ἄκαρπον πρὸς τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν, παρεδόθη εἰς τὴν στοικὴν ἀπάθειαν.

Ἀπεβίωσεν ὁ ἀνὴρ οὗτος κατὰ τὸ 1847. Γράφοντες ἐν συντόμῳ τὰ περὶ τοῦ ἀρίστου